

for er det ikke det? Jo, for hvis man sagde, at det var et sektorforskningsinstitut, så gælder der en lov for, hvordan man ansætter, og for, hvordan instituttet skal arbejde, og hvordan det skal høres. Det vil regeringen ikke have, og det er jo præcis det, der er problemet, det er substansen i forslaget, det er sådan set ikke beløbet, det er substansen, det er indholdet. Debatten i dag har desværre ikke gjort os meget klogere, men jeg går ud fra, at miljøministeren vil løfte sløret lidt senere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, nu synes jeg altså, at det vakler lidt i forhold til det principielle. Det, man gav til Red Barnet i sommer, var en rammebevilling, en flerårig driftsbevilling til Red Barnet, som vi ikke anede noget konkret om hvad skulle udmøntes til. Det var en bevilling, hvor der var usikkerhed om deres regnskaber, vi rejste en mængde spørgsmål, men der var ikke nogen Socialdemokrater, der stod ved vores side for at forlange, at det nu lige pludselig blev en sag, som Udenrigsudvalget skulle dyrke, inden man kunne træffe beslutning om at bevilge 170 mio. kr. af statskassen i sommer.

Her er der så tale om en udgift på 10 mio. kr., hvor det er meget vigtigt, at man får det i et forum, hvor der kan skrives betænkning, som vi har hørt fru Pia Gjellerup sige. Vi kunne ikke skrive betænkning i sommer, vi kunne lave en påtegning til aktstykket på ganske vanlig vis.

Derfor siger jeg, at det logiske som følge af denne her debat da må være en rent principiel debat, der så handler om alt; om, hvad der skal ligge i Finansudvalget, og hvad der skal ligge andre steder. Den diskussion tager vi da meget gerne med de ministre, der måtte være relevante, herunder statsministeren, men så må fru Pernille Blach Hansen også erkende, at det er en debat, der ikke alene knytter sig til denne her sag, men knytter sig helt principielt til spørgsmålet om, hvor meget man skal sidde i Finansudvalgets forum og bevilge penge til, og hvornår vi skal sikre, at fagudvalgene er inddraget.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg har egentlig lyst til at starte med at sige, at på miljøets vegne håber jeg sådan set, at den måde, vi får diskuteret miljøpolitik på i dag, særlig fra oppositionens side, må være en enkelt svipser.

Jeg kan sådan set godt forstå, at man er fyldt af frustration. Man kan ikke forlige sig med den tanke, at man ikke længere er omdrejningspunktet, at alt, hvad der handler om miljø i dette land, udgår fra det socialdemokratiske gruppeværelse eller det radikale, en gang imellem bistået af SF og Enhedslisten. Man kan ikke forlige sig med tanken, frustrationerne er totale, og jeg har oplevet, at om det så har været i samråd, om det har været under en forespørgselsdebat, om det har været til et beslutningsforslag, eller når jeg har tilbudt at komme i samråd, så hører jeg frustration efter frustration.

Jeg synes ærlig talt på miljøets vegne, det er dybt ulykkeligt, at vi får så stort et mindretal i Folketinget, som ikke kan forlige sig med tanken om, at vælgerne har sammensat et Folketing, sådan at man ikke konstant er omdrejningspunktet for, hvad der måtte skulle indføres af miljøpolitik. Det synes jeg er trist, det er trist for miljøet.

Så må jeg sige: At man skal høre, at vi nu diskuterer, at der ikke er svaret! Man kunne jo fristes til at spørge, om der er nogen, der vil prøve, om de kan finde et aktstykke til 10 mio. kr., som får først en forespørgselsdebat, så et beslutningsforslag, så et samråd og så igen et tilbud om samråd. Og så siger man bagefter: Vi har ikke rigtig orienteret os, vi har ikke fået de rigtige orienteringer.

Næ, problemet er, at oppositionen ikke har fået de rigtige svar, og jeg er ked af det, jeg ved godt, hvad de skal være, men jeg kan da ikke levere dem, for jeg er uenig. Men man har allerede facitlisten, når man siger: Hvorfor er der ingen, der skriver det, *vi* gerne vil have at der skal stå? Hvorfor er der ingen, der kommer med de facit, der passer ind? Og i sin frustration siger man: Nå, jamen hvis ikke det sendes ud i høring, så begynder vi at sende breve rundt til nogle, som vi har lyst til at spørge om noget. Og når man så kommer op i Folketingssalen og diskuterer det, så siger man: Disse skal nu i fremtiden benævnes høringssvar. Det er jo tankevækkende. Men det er den måde, hvorpå man forsøger at give et helt andet billede af det her end det, der er tale om. Jeg har igen og igen og igen sagt, at jeg gerne kommer.

Kl. 11.10

Til spørgsmålene. Når jeg bliver spurgt om, hvordan det kan være, at ministeren ikke har sørget for, at det her institut præcis ved, hvad det har at arbejde med, præcis kender sit kommissorium, til fuldkommenhed og enkelthed